

במדינה

(המשך מעמוד 24)

לטיה, הדימשהעית וברורה.

לישיעהו בין שפורה, שראינו אותו עבור ידיעות אחרונות, ושאל אם הוא רואה את פרס כאחד השרים הבכירים בעתיד בממשלתו, השיב רבין: „אין כל ספק בכך. לעומת זאת, כאשר נשאל באותו עניין באותו יום, את אותה שאלה, עליידי דם גולדשטיין עבור מעריב, השיב יצחק רבין: „באפריל '74 היתה הידברות בין פרס וביני (הסכם שקבע כי חי שלא ייבחר כוועמד לראשות הממשלה יכהן כשר בממשלתו של השני). הבנתי את ההסכם ואת משמעותו כתופס וכמחייב ביחס לבחירות במרכז המפלגה במועד ההוא. באפריל 1947. יותר מזה לא אגיד. אבל מאידך, בשיחה עם יואל מרקוס מהארץ, אמר רבין באותו הקשר עצמו כי אם יצא שמעון פרס להתמודדות עימא על תפקיד ראש הממשלה ויפסיד — הוא לא יוכל לכהן כשר-ביטחון בממשלה הזו. באה. רבין אמר למרקוס, כי במקרה כזה יכהן הוא עצמו גם כראש-ממשלה וגם כשר-ביטחון.

ומי שרוצה לדעת את התשובה הזו מדוייקת יצטרך להחליט, באיזו מתשובותיו של רבין לבחור.

ביון

מצפון תיפתח הפלישה

ידיעה ששורה בתחנה

הרדיו של צה"ל

עוררה בהנהגה במטה נאט"ו

הידיעה פשטה בחדרי מטה נאט"ו בכריסל, כמו דליקה בשדה-קוצים. קצינים בכירים מצבאות שונים התלחשו זה עם זה מיברקים מוצפנים שגורו לסוכני המודיעין קצינים נועדו לשייכות דחופות כדי להעריך את המידע שבידם. ריח של אבק שריפה ריחה באוויר.

למרות מסך הסודיות, דלף שמץ מהחששות שגדונו במטה החוצה. האם עומדין לפרוץ מלחמה באירופה? האם עומדין הסובייטים לתקוף את המדינות הקומוניסטיות העצמאיות, ויגוסלביה ורומניה. בידי מומחי הביון של נאט"ו לא היו שום רמזים על כך. אולם ידיעות שהתפרסמו השבוע בעיתונות האירופאית הכילו מידע על ריכוזי צבא סובייטי שנכנסו לבלגריה כדי לפלוש משם ליוגוסלביה ורומניה.

כאשר החלו לתהות על מקור הידיעות, הסתבר שכולן הגיעו מישראל.

מי שנתל? ביום הרביעי שעבר שודרו ביומן הערב של גלי צה"ל ראיין מיוחד עם הסובייטולוג הישראלי, הד"ר ברוך חזן, שהודה בווינה. לא ניתן לבדוק ביוזמת מי נעדר הראיין, אולם הד"ר חזן, שהוא בולגרי במצוא, הגיב בו על שאלות ביחס לביקור מזכיר המפלגה הקומוניסטית הבלגרית תיאודור ז'בקוב במסקבה, ועל יציאתה של מישלחת צבאית רוסית לסופיה שני ביקורים אלה נערכו עוד בראשית החודש, פורסמו בפומבי ולא עוררו כל חשש של מנימה בולגרי-רוסית לפלישה.

אבל לברוך חזן, שהוא סובייטולוג בעל עמדה, הוזכה להערכה כחוגים מקצועיים היתה דיעה אחרת. כשנשאל אם יש סימנים לפלישה רוסית לרומניה ויוגוסלביה השיב שאם כוונת השואל שצפויה פלישה למחרת בבוקר התשובה היא „לא. אולם סיפר חזן, נודע לו שכוחות צבא סובייטיים גדולים נכנסו לבלגריה והם מאיימים משב על רומניה ויוגוסלביה.

באירופה המערבית רגישים לידיעות מעין אלו הרבה יותר מאשר בישראל. בייוחד כשהן באות מפי מומחה ישראלי שכן ישראל נחשבת כבעלת מקורות מידע מעולים בצד השני של מסך-הברזל.

בעקבות שידור הידיעה החלו עיתונאים זרים לצלצל לגלי צה"ל לברר את מקורות המידע של חזן, שהביאו אותו להשמע נבואה כה קודרת. מגלי צה"ל טענו כי „יש כיוון“ לדברים ששודרו.

הידיעה הועברה בטלסקס בידי סוכנויות הידיעות והכתבים הזרים בישראל. מערכות העיתונאים באירופה ניסו להתקשר עם הד"ר חזן אישית בווינה כדי לקבל אישור אישי ממנו לפלישה הקרבה והולכת הפעם גימגם חזן ולא אישר את חשדותו בכיורו. למרות זאת הופיעו באירופה ידיעות מסוייגות על כוונת פלישה סובייטית.

„לא מה הנמנע שזאת ידיעה שתולה אמרו כתבים זרים בישראל. „השאלה היא רק מה היתה המטרה שלה?“

בן, מדוע עשו זאת ולמה דווקא עכשיו? הסגרה היא לטעון כאילו באה בקשת פלאטו. הצרפתים יודעים כי ישראל לא תשמח להסגיר בדיהם אורח ישראלי, על רקע יחסי האיבה השוררים בין שתי המדינות. הם יודעים גם כי מבחינה יורית דית סיכוייהם לקבל את פלאטו הם די קלושים. שכן, הוא אינו אורח צרפתי, מעולם לא היה, והעבירות בהם הוא מואשם בצרפת. לא היו ככל הנראה בגדר עבירות לוא נעשו בישראל — דבר הי מאפשר שלא להיענות לבקשת הסגרה, למרות ההסכם הקיים בתחום זה בין צרפת לישראל.

יוזמה

ישראלית

יש יסוד סביר להאמין, כי כל הפעולה הצרפתית לא נעשתה אלא ביוזמת מישטרתי-ישראל או שילטונות מסה-הכנסה הישראלים. נראה כי מישהו במוסדות אלה נתן לשילטונות הצרפתים להבין כי אם תוגש בקשת-הסגרה של סמי פלאטו עתה, עשויה ישראל להיעתר לה. הכוונה לא היתה כמובן להסגיר את פלאטו, אלא לזכות בעילה למעצרו. במטרה להפעיל עליו לחצים כדי שיספר את כל הידוע לו על עבירות מס של אנשי-עסקים ישראליים, עימם הוא נמצא בקשרי עסקים ומיסחר בארץ ובחו"ל.

התנהגות השילטונות במקרה זה היא תמוהה ומזווה מכל היבט בו ניבתנת הירשה. מצד אחד אין להבין מדוע התינגדה המיטרה לשיחרורו, שכן אין כמעט יסוד לחשש שפלאטו ינסה להימלט מישראל, בה נמצא חלק ניכר מרכושו. מאידך, העניקו השילטונות לפלאטו יחס מועדף, כמו האפשרות לשהות עם אשתו בתא המעצר, שהוא בבחינת ג'סטה אנושית נאה ורצויה. השאלה המתבקשת היא, מדוע לא יזכו גם עצורים אחרים בתנאי מעין זה? בשלב זה, על כל פנים, החלה הדרמה הגדולה של המאבק סביב הסגרתו של פלאטו.

חלקה הראשון של הדרמה נערך השבוע בבית-המשפט השלום בירושלים, לשם הובא פלאטו להוצאת פקודת-מעצר נגדו. תחילה הוא נראה עליו בוטח בעצמו. „אני אשוחרר. חבל על כל הפאניקה!“ אמר לאשתו הצעירה אנט, כשפסע לצידה במיסדרון. אלא שהשיחרור לא היה קרוב כל כך, למרות החלטת השופט אליהו בן זמורה.

„ניאלץ להתמודד בהאשמות חריפות, ש'ל הוכיח אותן יהיה קשה, וגם להפריך אותן לא יהיה קל.“ העריך פרקליטו של פלאטו, עורך-הדין יצחק טוניק.

ספיחי הפרשה עלולים להסתעף למקור מות רבים בעולם — כמעט לכל מקום שם יש לסמי פלאטו השקעה או עסק כלשהו. אולם ההערכה היא כי הקרב העיקרי יתחולל בצרפת.

שם, ינסה סמי לעשות את הצעד ממנו התחמק כל הזמן. בעזרת ידידיו ופרקליטו טון הצרפתים הוא ינסה להגיע להסדר של כבוד“ עם שילטונות המס הצרפתיים. ייתכן שיסכים גם לשלם להם חלק מחובו במזומן, גם אם מדובר בסכומים של עשרות מיליוני ל"י. סוף סוף, החופש, החיים הטובים והשם הטוב שווים יותר.

האנשים היפים

עם מכריו ובאיביתו של סמי פלאטו בסביון נמנו אילי המשק, הכלכלה והחברה הישראלית. למסיבות-הפאר שערך בביתו המפואר הוזמן פלאטו אישים כמו האלופים (מי"ל) עזר וייזמן ואריק שרון. כאן נראה סמי, עם אשתו היפה אנט, בחברת הבנקאי דני רקנאטי.

נים, כדי שיתייצבו לצידו בעת צרה.

הוא תיכנן לפרסם בצרפת ספר, שבו יפרט את פרטי השערוריה הפיננסית ש' הוא עמד במרכזו. מצד שני ביקש להכיר שיר את הקרקע לקראת בקשת הסגרה אפשרית. לצורך זה שכר את שירותיו של כתב התחנה הצרפתית של שידורי ישראל, ז'אק בן-אודיס. ויחד עימו הכין מה ש' אמור היה להיות חוברת-הסברה ציונית ליהודי צרפת.

בחברת זו קרא פלאטו ליהודי צרפת לעלות לישראל ולהשקיע בה את כספם. קשה להניח שהוא האמין באמת שהם ייענו דווקא לקריאתו. למעשה נועדה החוברת לשמש לו מעין אליבי, כדי שיוכל לטעון, לכשחוגש בקשת-ההסגרה, כי היא הוגשה בשל החוברת הציונית שלו, ועל רקע אנושי, דבר שהוא כמובן משולל יסוד. הדבר ממנו חשש פלאטו, התרחש. הצרפתים עשו את הצעדים הפורמאליים הראשונים לקראת בקשת-ההסגרה. השאלה הראשונה המתעוררת היא, כמור

שבוי בחאנוני בידי הצפון וייטנאמים. קצין זה שם לו למטרה ללכוד את פלאטו ולנעלו מאחרי סוגר וברית. סמי יודע שהוא אדם שאינו ניתן לשיחוד ולקנייה בכל מחיר בעולם וכי הוא האיש המהווה את הסכנה עבורו.

בטרם נמלט פלאטו מצרפת, היה החורק בא מדי יום עם אנשיו לבדוק את פנקסי החשבונות במשרדיו. בערב הם היו יוצאים לבלות יחד, שותים בבארים ומורעונית-לילה. הולכים לבלות יחד עם נשים, כשקצין-החקירות מתעקש לשלם את חו צאותיו שלו ולא לקבל פרוטה מידי סמי.

בשעות הקטנות של הבוקר היו נפרדים בחיבה כדי להיפוש שוב כעבור שעות מיספר, כחוקר ונחקר.

סמי יודע כי קצין זה לא ינוח ולא יש' קוט עד שיקבל אותו כטרף. משום כך לא הסתפק במעמד שרכש בישראל. הוא המשיך לפעול כדי לבסס את מעמדו גם בצרפת. הוא ינסה לשכנע ולהשפיע על מעצבי דעת-הקהל בצרפת באמצעים שר

בדרך למעצר

כשהוא מלווה על-ידי אשתו, אנט, ואיש יחסי-הציבור שלו, העיתונאי הישראלי ז'אק בן-אודיס, איש המחלקה הצרפתית בשידורי-ישראל, שכתב עבורו את חוברת-ההסברה הציונית שהפיץ בצרפת.

בידי החוק

תחת מישמר שוטרים עושה סמי פלאטו את דרכו אל מחוץ לאולם בית-המשפט הירושלמי. מקורביו טענו כי לא מגיע לו יחס מעין זה, אחרי כל מה שעשה למען מדינת ישראל.